

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoE/24/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115228705
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4115228705.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 45 869 464, zast. JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, proti povinnej: E. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXX, o vymoženie 934,12 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 27. 10. 2015 č. k. 14Er/1086/2015-13 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Erika Tótha, so sídlom Exekútorského úradu v Nitre, Piaristická 2, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vychádzal zo zistenia, že súdny exekútor na základe návrhu oprávneného požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej pre vymoženie sumy 934,12 eura s príslušenstvom. Za exekučný titul označil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s., so sídlom Bratislava, zo dňa 10. 05. 2013 sp. zn. IX-A/0112/0044. Opierajúc sa o ust. § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 a § 234d ods. 1 a 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj Exekučný poriadok, EP), § 45 ods. 1 - 3 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, účinného do 31. 12. 2014, preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a zistil, že tieto sú v rozpore so zákonom. Zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom oprávneného - K., a. s. Bratislava a povinnou, založený Zmluvou o úvere č. 5151968006 zo dňa 15. 08. 2006, posúdil ako spotrebiteľský úver a aplikoval naň ust. § 39, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 - a 2, § 879j Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. Apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Dospel k záveru, že v danom prípade rozhodcovská doložka dojednaná účastníkmi v obchodných podmienkach v čl. 9 - Prechodné a záverečné ustanovenia, bod 9.2: " Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú medzi zo ZoÚ a OP budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody Klient prijíma návrh Banky na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich so ZoÚ a OP, vrátane sporov o vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik ZoÚ a OP , v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom... . Strany sporového konania sa rozhodnutiu RAM podriadia s tým, že toto rozhodnutie bude pre strany konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.", je neprijateľnou podmienkou, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľky tým, že znemožňuje spotrebiteľke zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložkou si spotrebiteľka osobne nevyjedнала, doložka bola v obchodných podmienkach formulovaná tak, že splynula s ostatnými štandardnými podmienkami. Bol názoru, že takto formulovaná doložka je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Dodal, že podpis na zmluve nie je možné považovať zároveň aj za prejav súhlasu s rozhodcovskou doložkou, na jej platnosť je nevyhnutné jej individuálne dojednanie a individuálny prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu podpisom, ktorý v danom prípade nebol dodržaný. Uzavrel, že nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie

či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy/doložky má v spore vyplývajúcom z práv spotrebiteľa za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. V intenciách ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a ust. § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, preto žiadosť súdneho exekútora JUDr. Erika Tótha o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, d/, e/ a f/ OSP a § 221 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ OSP a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie alebo alternatívne, aby napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa prekročil zákonné limity pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia tým, že skúmal aj iné listiny ako pripúšťa výslovné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súd bol podľa neho oprávnený skúmať a vykonať ako dôkazy výlučne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Zdôraznil, že prekročením zákonných limitov pre skúmanie exekučného titulu § 45 ods. 1 a 2 Zákona o rozhodcovskom konaní a prekážky rozsúdenej veci a skúmaním rozhodcovskej doložky, súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej. Okrem iného poukázal aj na nedostatočné zdôvodnenie vydaného uznesenia. Uviedol, že ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súdom príslušným na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať ako súd vyššej inštancie alebo ako kasačný súd, či súd konajúci o opravnom prostriedku, ale len ako tzv. exekučný súd. Z povahy veci teda nie je možné priznať exekučnému súdu väčší rozsah vecnej preskúmvanej pôsobnosti, než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické, axiologické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. Mal za to, že o platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Namietal, že súd svojim konaním nerešpektoval ust. § 35, § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. a na podporu svojich tvrdení poukázal na nálezy Ústavného súdu II. ÚS 499/2012 a PL. ÚS 21/08. Zdôraznil, že v zmysle ustanovenia II. časti bodu 10 Všeobecných obchodných podmienok, K. banka, a. s. postupovala v súlade s § 93b zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku, pričom klient rozhodcovskú doložku neodmietol. Nesúhlasil preto s tým, že súd zamietol poverenie z dôvodu, že exekučný titul bol vydaný v rozhodcovskom konaní, opomenúc tú skutočnosť, že oprávnený je zo zákona povinný klientovi ponúknuť návrh rozhodcovskej doložky. Tiež uviedol, že súd nesprávne aplikoval ust. § 53 ods. 4 OZ, porušil § 153 ods. 1 OSP a nijako sa nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné súdy toho istého stupňa alebo samotný exekučný súd. V súvislosti s aplikáciou sekundárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora EÚ mal za to, že záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky nemožno oprieť o smernicu č. 93/13/EHS, keďže ide výlučne o akt sekundárnej povahy a jeho priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, nie interpretačný. V súvislosti s neprijateľnosťou rozhodcovskej doložky taktiež nie je možné brať do úvahy judikatúru Súdneho dvora EÚ, keďže sa vzťahuje na rozhodcovské doložky všeobecne, alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, nie však voči jednotlivcom - a teda ani voči účastníkom tohto konania. Záverom uviedol, že súdy svojim konaním neprímerane zvýhodňujú povinného v exekučnom konaní, a to len na základe postavenia spotrebiteľa. V tomto smere argumentoval dôvodmi uvedenými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 23/2013. Uzavrel, že exekučný súd mu svojim postupom znemožnil uplatniť svoje právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku.

Povinná sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadřila.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie oprávneného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania je žiadosť súdneho exekútora JUDr. Erika Tótha so sídlom Exekútorského úradu v Nitre, Piaristická 2, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, predloženej súdu prvého stupňa dňa 24. 09. 2015. Spolu s ňou bol predložený i návrh oprávneného, ktorým sa domáha od povinnej vymoženía sumy 934,12 eura s príslušenstvom a exekučný titul, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 7, zo dňa 10. 05. 2013 sp. zn. IX-A/0112/0044, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26. 07. 2013 a vykonateľnosť dňa 30. 07. 2013. Súčasťou spisu je i Zmluva o úvere č. 5151968006 uzatvorená

právnym predchodcom oprávneného - K., a.s. a povinnou dňa 15. 08. 2006 a obchodné podmienky pre úver verzia 1/2006.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti, alebo postihuje majetok.

Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmerov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku).

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 243d ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 01. 2015, Exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 01. 2015, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead/ a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Podľa 53 ods. 1 veta prvá, ods. 5 Obč. zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Exekučný poriadok pre začatie exekúcie, ako aj na jej ďalší priebeh, vyžaduje splnenie zákonom stanovených podmienok, ktoré sú procesného a hmotnoprávneho charakteru. K procesným podmienkam exekúcie patria spôsobilosť účastníkov, právomoc a príslušnosť súdu, ako i spôsobilý návrh a listina, o ktorej oprávnený tvrdí, že je vykonateľným exekučným titulom. Všetky ostatné predpoklady exekúcie sú predpokladmi hmotnoprávnymi, ktorých nedostatok síce nebráni začatiu a pokračovaniu exekučného konania, ale bráni prípustnosti samotnej exekúcie. Keďže ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakotvuje pre exekučný súd povinnosť už pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom, je preto povinný aj v tejto fáze konania prihliadnuť na to, či sú tu dôvody neprípustnosti exekúcie vykonávanej na základe rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13.10.2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011).

V danej veci niet sporu o tom, že právnym základom zmluvného vzťahu účastníkov je Zmluva o úvere č. 5151968006, uzatvorená medzi právnym predchodcom oprávneného a povinnou dňa 15. 08. 2006, ktorej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov povinnej vo forme úveru. Nepochybne ide o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uzatvorenú štandardným formulárovým systémom, a preto ju bolo potrebné podrobiť súdnej kontrole a zistiť, či plnenie uplatnené v tomto konaní sa nevymáha na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v nej obsiahnutej tak, ako to správne učinil i súd prvého stupňa. Tento v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie, na základe ktorého správne zistil skutkový stav veci a túto i správne právne posúdil. Keďže odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením jeho rozhodnutia, využijúc postup podľa § 219 ods. 2 OSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a na ne v podrobnostiach ďalej poukazuje.

Reagujúc na námietky odvolateľa uvádzané v jeho odvolaní odvolací súd osobitne poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorého závery sa v otázke skúmania platnosti rozhodcovskej doložky považujú za konštantné. Uznesením zo dňa 09. 02. 2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011 Najvyšší súd zaujal stanovisko, podľa ktorého pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej, resp. platnej rozhodcovskej zmluvy. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 03. 2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012). Povinnosťou exekučného súdu pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie je skúmať, či návrh na vydanie exekúcie a exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom a či rozhodcovský súd mal právomoc vo veci konať.

Odvolací súd nezistil ani vadu konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ OSP, nakoľko zo spisu nevyplýva ani, že by v exekučnom konaní bolo už rozhodnuté. Exekučný súd nerozhodoval o rovnakej žiadosti toho istého súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie identickej exekúcie týkajúcej sa rovnakých účastníkov. K tvrdeniu oprávnenej, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom odvolací súd dodáva, že v štádiu, pri ktorom súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul (§ 44 EP) v tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie, postačuje totiž, aby boli rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na uvedené, oboznamovanie sa s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní. Súd pri zastavení exekúcie skúma existenciu dôvodov na zastavenie exekúcie. Ak je na zistenie dôvodov potrebné vykonať dokazovanie, exekučný súd je povinný nariadiť za tým účelom pojednávanie. Ak je však možné rozhodnúť iba na základe právneho posúdenia veci bez vykonávania dokazovania, pojednávanie nie je potrebné. Exekučné konanie má charakter sporového konania, ktorý sa prejavuje iba v riešení prípadnej spornej otázky medzi oprávneným a povinným, či možno vykonávať exekúciu. O tejto otázke rozhoduje exekučný súd v 3 rovinách, a to ako spor o začatí exekúcie, spor o zastavení exekúcie a odklad exekúcie. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade prvostupňový súd nemal dôvod vo veci nariadiť pojednávanie, vykonávať dokazovanie na pojednávaní, preto ani túto vadu konania namietanú odvolateľkou odvolací súd nezistil.

Z hľadiska skutkového stavu v súdnej veci nepochybne bolo preukázané, že právny predchodca oprávneného K., a.s. a povinná uzatvorili dňa 15. 08. 2006 zmluvu o úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli i obchodné podmienky pre úver verzia 1/2006. Podľa článku 9 - Prechodné a záverečné ustanovenia, bod 9.2 obchodných podmienok sa zmluvné strany dohodli, že „akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo ZoÚ a OP, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody Klient prijíma návrh PB na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich s ZoÚ a OP, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik ZoÚ alebo OP, v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti Rozhodcovská Arbitrážna a Mediačná, a.s. (RAM), podľa jeho vnútorných predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu RAM podriadia s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.“ I podľa názoru odvolacieho súdu takto dojednaná rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a s poukazom na ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka tým i absolútne neplatnou, keďže celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľky. Táto podmienka nebola so spotrebiteľkou individuálne dojednaná a celkom zjavne spotrebiteľka nemala reálnu možnosť ju ovplyvniť, resp. toto dojednanie vylúčiť. Sú preto namieste obavy, že povinná si z takéhoto fakticky nerovnovážneho vzťahu ďalší postup vo veci, akým je rozhodcovský proces, nedokázala náležite uvedomiť, pričom navyše ani nemala iný výber vzhľadom na splnenie rozhodcovskej doložky s ostatnými štandardnými podmienkami, zmluvu ako celok buď odmietnuť, alebo podrobiť sa všetkým všeobecným podmienkam poskytovania úveru, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Je preto dôvodný záver, že takto formulovaná rozhodcovská doložka je neplatná, ako už bolo vyššie uvedené. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a

nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.